

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3073/2020
26.11.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Бранислава Босиљковића, председника већа, Данијеле Николић, Катарине Манојловић Андрић, Марине Милановић и Добриле Страјина, чланова већа, у парници тужиоца Оператор дистрибутивног система ЕПС Дистрибуција д.о.о. Београд – Електродистрибуција Ужице, чији је пуномоћник Немања Велчек адвокат из ..., против туженог АА из ..., чији је пуномоћник Драгослав Љубичановић адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Ужицу Гж 520/19 од 24.02.2020. године, у седници већа одржаној дана 26.11.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против одлуке о трошковима садржане у пресуди Вишег суда у Ужицу Гж 520/19 од 24.02.2020. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против одлуке о трошковима садржане у пресуди Вишег суда у Ужицу Гж 520/19 од 24.02.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ужицу П 1238/16 од 22.05.2019. године, ставом првим изреке одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражено да се обавезе тужени да тужиоцу на име накнаде штете због неовлашћеног коришћења електричне енергије исплати износ од 144.271,00 динара, са законском затезном каматом почев од 13.05.2015. године, па до коначне исплате, као неоснован. Ставом другим изреке обавезан је тужилац да туженом на име трошкова поступка плати износ од 36.000,00 динара, а у делу од досуђеног захтева за трошкове поступка према тужиоцу за износ од још 93.600,00 динара, захтев је одбијен.

Пресудом Вишег суда у Ужицу Гж 520/19 од 24.02.2020. године, потврђена је пресуда Основног суда у Ужицу П 1238/16 од 22.05.2019. године, а жалбе тужиоца и туженог су одбијене као неосноване.

Против правноснажне пресуде у делу у коме је одлучено о трошковима поступка, тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене

материјалног права, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, у смислу члана 404. ЗПП.

Врховни касациони суд је, на основу члана 404. Закона о парничном поступку, оценио да ревизија тужиоца није изузетно дозвољена.

Применом члана 404. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14 и 87/18 – у даљем тексту: ЗПП) посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права. Према ставу 2 истог члана испуњеност услова за изузетно дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Из наведеног произлази да су законом изричито прописани додатни, посебни услови, под којима Врховни касациони суд може изузетно дозволити ревизију и одлучити о овом правном леку и онда када ревизија није дозвољена на основу члана 403. ЗПП.

Побијаном правноснажном пресудом потврђена је првостепена одлука о трошковима поступка. О овом праву тужиоца судови су одлучили уз правилну примену материјалног права. Међутим, како ревизија против одлуке о трошковима поступка као споредном тражењу никад није дозвољена, то посебна ревизија против одлуке о трошковима поступка као споредном тражењу није изузетно дозвољена. Такође, одлучивање другостепеног суда о трошковима поступка у ситуацији када је изјављена жалба, је одлучивање према околностима сваког конкретног случаја и зависи од успеха страна у спору. С тога, по оцени Врховног касационог суда не постоји потреба да се одлучује о посебној ревизији тужилаца ради уједначавања судске праксе.

На основу изнетог, Врховни касациони суд је оценио да нису испуњени услови из члана 404. став 1. и одлучио као у ставу првом изреке пресуде.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. у вези члана 420. став 6. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 28. став 1. ЗПП је прописано да се, ако је између осталог, за утврђивање права за изјављивање ревизије меродавна вредност предмета спора, као вредност предмета спора узима се само вредност главног захтева, док се према члану 2. истог члана не узимају у обзир, између осталог, трошкови поступка ако не чине главни захтев.

Имајући у виду наведено, као и да је у конкретном случају ревизија изјављена против другостепене одлуке којим је потврђена првостепена пресуда у делу одлуке о трошковима поступка, дакле против решења којим је одлучено о споредном тражењу тужиоца, које не чини његово главно потраживање, то је и ревизија недозвољена.

На основу члана 413. у вези члана 420. став 6. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић